

Mời các bạn cùng tham khảo **Văn mẫu một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ khiến em xúc động và nhớ mãi** lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

Dàn ý kể một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ chi tiết nhất

1. Mở bài

Dẫn dắt vào câu chuyện: giới thiệu hoàn cảnh xảy ra câu chuyện đó.

2. Thân bài

a. Nguyên nhân xảy ra câu chuyện

Đưa ra nguyên nhân xảy ra câu chuyện: Câu chuyện xảy ra khi nào? Ở đâu? Tại sao lại có kỉ niệm đó?

Bày tỏ tâm trạng, thái độ của em và tâm trạng, thái độ của bạn em trong hoàn cảnh xảy ra câu chuyện: tức giận hay vui vẻ? Ngạc nhiên hay sững sờ

b. Diễn biến câu chuyện

Kể chi tiết những sự việc diễn ra liên tiếp nhau của câu chuyện theo trình tự thời gian để tránh bỏ sót sự việc: sự việc nào xảy ra trước thì kể trước, xâu chuỗi với nhau hợp lí.

Xen kẽ vào những sự việc là cảm xúc của em và bạn em: đó là tâm trạng vui hay buồn? Ngạc nhiên hay hụt hẫng.

c. Kết quả

Nêu lên kết quả/ hậu quả cũng như kết thúc câu chuyện.

Qua câu chuyện em rút ra được bài học gì cho bản thân? Thái độ của em với người bạn đó là gì?

3. Kết bài

Khái quát lại, nội dung ý nghĩa câu chuyện.

Bài văn kể một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ mẫu 1 chọn lọc

Tôi có một người bạn đã chơi với nhau từ thời ấu thơ đó là Phương, chúng tôi lớn lên cùng nhau, chơi đùa, học tập với nhau và đã trải qua biết bao kỉ niệm vui buồn của tuổi thơ, có một kỉ niệm giữa tôi và Phương khiến tôi không bao giờ quên đó là kỉ niệm về một lần tôi bị ngã xe.

Tôi còn nhớ khi ấy chúng tôi mới là học sinh lớp 3, hai đứa học cùng lớp lại gần nhà nên thường rủ nhau đi học mỗi ngày, hôm ấy như mọi ngày Phương đến nhà và rủ tôi đi học, chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ. Đang đi trên đường bỗng có một chiếc xe máy đi rất ẩu vừa nhanh lại lạng lách đánh võng, tôi và Phương đã đi sát và lè đường để tránh xa thế nhưng chiếc xe vẫn va vào xe của tôi khiến tôi mất tay lái, loạng choạng rồi cả xe lẫn người nằm xoài trên đường. Ngay lúc đó chiếc xe lại lao nhanh chạy đi mà không thèm ngoảnh lại nhìn, tôi ngã quã đó vừa đau lại vừa tức, khi ấy Phương đã nhanh chóng tiến tới đỡ tôi vào lè đường ngồi rồi dựng xe lên giúp tôi. Phương tỏ ra rất lo lắng, phủi bụi quần áo cho tôi rồi cẩn thận nhìn ngó xem tôi có bị đau chỗ nào không, Phương thấy tôi bị đau liền đem xe gửi vào nhà bên đường rồi đèo tôi tới trường học, trên đường đi cậu ấy liên tục hỏi tôi "cậu có đau lắm không?", rồi cứ bắt tôi vào phòng y tế. Sự quan tâm ân cần của Phương khiến tôi rất xúc động, cậu ấy rất biết quan tâm và an ủi người khác, lại biết hy sinh vì người bạn của mình, tôi cứ nhìn cậu ấy mà thầm cảm ơn vì mình có một người bạn tốt như vậy.

Mỗi lần nhớ về kỉ niệm đó tôi lại cảm thấy Phương là một người bạn thật hiếm có, kỉ niệm đó đã giúp tôi hiểu hơn về người bạn của mình để từ đó biết yêu quý, trân trọng người bạn đó và gìn giữ tình bạn đẹp của chúng tôi.

Bài văn kể một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ mẫu 2 hay nhất

Dù là ai cũng đều phải trải qua thời thơ ấu, quãng thời gian ấy khi chúng ta mới chỉ là những đứa trẻ ngây ngô hồn nhiên với biết bao trò chơi đùa, nghịch ngợm và cả những kỉ niệm đáng nhớ, không thể quên được. Kỉ niệm với một người bạn thời thơ ấu của tôi cũng là kỉ niệm mà tôi rất xúc động, dù đã trôi qua bao nhiêu năm nhưng tôi vẫn luôn nhớ mãi về kỉ niệm đó.

Hồi nhỏ tôi chơi thân với 4 người bạn là Trang, Thảo, Nhi và Yến, trong đó người bạn thân nhất và gần nhà tôi nhất là Thảo. Một lần chúng tôi rủ nhau đi công viên chơi bằng xe đạp vì công viên cũng chỉ cách nhà tôi khoảng 3km. Chúng tôi đi chơi rất vui vẻ nhưng đến lúc chuẩn bị về thì tôi phát hiện ra mình bị rơi mất chùm chìa khoá nhà khi đi đã mang theo. Lúc đó tôi sợ hãi và lo lắng vô cùng, các bạn của tôi cũng lo lắng vì trời đã gần tối phải về kéo bố mẹ lo, tôi cũng biết vậy nên

đã bảo các bạn về trước còn tôi phải ở lại tìm chìa khoá. Các bạn rủ nhau đi về nhưng Trang thì không, cậu ấy muốn ở lại tìm chìa khoá cùng tôi đến khi nào tìm được mới về. Tôi rất bất ngờ và lo rằng cậu ấy sẽ bị bố mẹ mắng nhưng Trang nói: "Cậu yên tâm đi, bố mẹ tớ sẽ không mắng khi biết tớ giúp đỡ bạn bè đâu!". Thế là tôi và Trang đi lại những nơi chúng tôi đã ghé qua để tìm, hai đứa chia nhau ra tìm cuối cùng Trang lại chính là người tìm thấy, hai đứa ôm nhau vui sướng rồi cùng nhau đi về. Trên đường về tôi cảm ơn Trang rất nhiều, không có Trang không biết tôi sẽ phải tìm đến bao giờ.

Tôi nhận ra một người bạn tốt là người bạn luôn sẵn sàng bên cạnh và giúp đỡ ta, và Trang chính là một người bạn như thế. Còn rất nhiều kỉ niệm khác nữa với Trang nhưng đây là kỉ niệm đầu tiên đáng nhớ trong tình bạn của tôi

Văn mẫu kể một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ số 3 ngắn gọn nhất

Bảo An là cô bạn thân của tôi từ thời còn mẫu giáo, mặc dù mẹ tôi nói từ hồi đi học lớp 1 chúng tôi đã quấn quýt với nhau như hai chị em nhưng tôi chỉ nhớ được những kỉ niệm từ hồi học lớp 3. Kỉ niệm đáng nhớ nhất khi ấy là lần tôi bị ốm nặng phải đi viện.

Hôm đó là ngày thứ hai tôi bị ốm, đi khám bác sĩ bảo tôi bị sốt xuất huyết cần phải nằm viện theo dõi, tôi cảm thấy sốt cao rất nóng và mệt mỏi, mẹ đã xin cô giáo cho tôi nghỉ học một tuần để chữa trị. Tôi nằm trên giường bệnh vừa mệt vừa đau lại vừa buồn, chẳng được đi học không có bạn bè khiến tôi càng buồn hơn chỉ muốn mau chóng khỏi để được đi học gặp bạn bè. Tôi đang nghĩ thì bỗng thấy mẹ tôi dẫn mẹ của Bảo An cùng Bảo An đến thăm tôi, tôi rất bất ngờ và xúc động đến nỗi hai hàng nước mắt tự nhiên mà chảy. Mẹ Bảo An khi ấy nói: "Bảo An biết cháu ốm nặng nên đã nhờ bác đưa đến thăm cháu đấy, nó đi học về là đòi đi thăm cháu luôn". Tôi nhìn Bảo An, cô bạn của tôi nhìn tôi đầy trìu mến, nụ cười tươi của Bảo An khiến tôi hạnh phúc và tươi tỉnh hơn rất nhiều, Bảo An còn mang đến cho tôi một chú gấu bông để làm bạn và nói với tôi rằng: "Cậu cố gắng nghỉ ngơi cho mau khỏi rồi về còn đi học với tớ, một mình tớ đi học buồn lắm!". Tôi đã lấy lời dặn ấy của Bảo An làm động lực để cố gắng ăn uống nghỉ ngơi, sự quan tâm, lo lắng của Bảo An đã cho tôi cảm nhận được tấm lòng nhân ái, tốt bụng của cô bạn.

Cho đến bây giờ tôi và Bảo An vẫn luôn là một đôi bạn thân, một cặp "sinh đôi" lúc nào cũng có nhau, bên cạnh nhau mọi lúc mọi nơi, chúng tôi đã trở thành những người bạn tri kỉ của nhau và mãi mãi là như vậy.

Bài văn kể một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ mẫu 4 tuyển chọn

Cần phải giới thiệu đôi chút về tôi để các bạn tiện theo dõi câu chuyện. Tôi vốn con nhà khá giả, được bố mẹ chiều chuộng lại học giỏi nên có khá đông bạn bè. Sự nổi trội của tôi khiến các bạn rất khâm phục. Vì lẽ đó, đôi lúc kiêu ngạo về bản thân mình, thấy ai không hợp là không thèm chơi, nhất là các bạn học chưa giỏi, ăn mặc lại “quê mùa”.

Hồi ấy cô giáo chủ nhiệm phát động phong trào “Đôi bạn cùng tiến” để giúp đỡ những bạn học yếu. Thật không may tôi phải kèm một cô bạn mà từ xưa tôi chẳng bao giờ nói chuyện. Hằng - tên người bạn ấy - là một người ít nói, học thì lẹt đẹt, thỉnh thoảng lại nghỉ học không lí do. Tóm lại chẳng có gì nổi bật. Cô giáo xếp chúng tôi ngồi cạnh nhau và yêu cầu tôi phải kèm bạn ấy học. Trong khi tôi không giấu nổi sự thất vọng thì Hằng lại tỏ vẻ vui mừng. Bạn ấy cười với tôi và nói nhỏ: “Ấy giúp tớ với nhé!”. Tôi đành cười gượng đáp gọn lỏn “ừ”. Trong lòng tôi cảm thấy hơi bức vì từ bây giờ không còn được tự do về thời gian nữa, bị ám thế này thì sao sống nổi.

Tuy nhiên, tôi cũng không dám trái lời cô. Tôi phải kèm Hằng học để bạn ấy tiến bộ, đó cũng là cách để tôi chứng tỏ mình với cả lớp. Đôi bạn cùng tiến nào có kết quả học tập cao sẽ được thưởng mà. Chiều nào cũng vậy, tôi bắt Hằng qua nhà tôi học. Lúc đầu, Hằng có vẻ ngại nhưng thấy vẻ cương quyết của tôi, Hằng nhận lời. Thực ra, khi kèm Hằng, tôi nhận thấy bạn ấy học không đến nỗi nào, nhưng hình như trước đây bạn ấy không có thói quen ôn bài, làm bài thì phải. Với bài tập cũng chẳng có, hèn nào chẳng bị điểm kém.

Hằng rất phục tôi, tôi nói gì bạn ấy cũng nghe, cứ như tôi là cô giáo vậy. Thỉnh thoảng, được tôi khen, bạn ấy cười sung sướng, tôi thấy Hằng không quá xấu xí như tôi vẫn nghĩ. Bạn ấy đen nhưng có duyên ra phết. Tuy vậy, tôi vẫn giữ thái độ bình thường, không nghĩ rằng mình sẽ coi Hằng là bạn thân. Cho đến một lần...

Hôm ấy, tôi đạp xe đi chơi loanh quanh. Mải nhìn ngắm và nghĩ linh tinh, tôi đi lạc vào một khu phố rất vắng người. Trưa nắng mà tôi không biết lối về, cứ đạp xe loanh quanh mãi. Chợt có một đám con trai choai choai trông rất hầm hờ đi xe máy qua. Chúng trêu ghẹo tôi, sờ cả vào má tôi khiến tôi loạng choạng tay lái rồi ngã xuống đường. Thấy vậy, chúng cười hô hố rồi bỏ chạy. Vừa đau, vừa tức, tôi khóc nức nở. Cho đến khi có một bóng người lại gần kêu lên:

- Ôi! Ngân Hà! Sao cậu lại ở đây?

Tôi ngẩng mặt lên thì nhận ra Hằng. Bạn ấy mặc đồ ở nhà, tay cầm mớ rau nhìn tôi lo lắng. Tôi kể sơ qua tình hình và cố gắng ngồi dậy. Nhưng hình như chân tôi bị

chảy máu, lại bị bong gân hay sao mà không thể đứng nổi, đau quá. Hằng vội vàng dựng xe lên dìu tôi vào gác-ba-ga rồi đèo tôi về nhà bạn ấy. Bạn ấy bảo nhà ở gần đây, bạn ấy vừa mua rau về nấu cơm thì nhìn thấy tôi. Vào đến nhà Hằng, dù đang đau nhưng tôi vẫn nhận ra đó là một ngôi nhà cấp bốn bé tí tẹo, đồ đạc tuềnh toàng. Sau đó, tôi được biết nhà chỉ có hai mẹ con, mẹ Hằng đi làm công ty vệ sinh môi trường rất vất vả, Hằng thường đi làm cùng với mẹ vì mẹ bị bệnh, người không khỏe. Vậy mà tôi chẳng biết gì về hoàn cảnh của bạn, tôi vô tâm quá. Cả lớp tôi cũng thế, chỉ biết chê trách người khác mà không chịu tìm hiểu về họ. Hằng làm sao làm bài tập khi phải làm các việc gia đình, cơm nước, giặt giũ, lại còn giúp mẹ đi quét rác nữa...

Đưa tôi về nhà, Hằng mời tôi uống nước, lấy cồn rửa vết thương cho tôi cẩn thận rồi băng vào. Nhìn Hằng làm thành thạo, tôi thấy phục bạn quá. Tôi mà nhìn thấy máu là chỉ biết kêu thôi, không biết xử lí thế nào. Còn Hằng, bạn ấy biết cách rửa sạch máu rồi băng lại gọn gàng. Xong xuôi, bạn ấy đưa tôi về tận nhà. Từ nhà Hằng sang nhà tôi khá xa, vậy mà hôm nào Hằng cũng đi bộ qua nhà tôi để học bài. Tôi thực sự cảm thấy ân hận và thương bạn quá.

Mấy hôm sau, vì đau chân quá, tôi nghỉ học. Ngày nào, Hằng cũng vào thăm tôi, cùng tôi học bài. Bạn ấy còn chép bài cho tôi nữa. Thành ra bây giờ, người được kèm cặp là tôi chứ không phải là Hằng.

Lúc tôi khỏi chân cũng là lúc chúng tôi trở thành đôi bạn thân thiết. Ngày ngày, tôi qua nhà đón Hằng đi học, hai đứa thay nhau đèo, vừa đi vừa ôn bài, trò chuyện rôm rả. Tôi kể hoàn cảnh của Hằng cho bố mẹ nghe. Bố tôi đã xin cho mẹ Hằng đi bán hàng ở cửa hàng gạo, đỡ vất vả mà thu nhập cũng khá hơn.

Hai mẹ con Hằng vui lắm, cứ cảm ơn mãi. Còn tôi, tôi cũng rất vui vì tìm được người bạn giàu nghị lực, ít nói nhưng sâu sắc, tốt bụng.

Từ đó đến nay, tôi và Hằng luôn là đôi bạn thân thiết. Sức học của Hằng cũng khá lên nhiều, bạn ấy đạt danh hiệu “Học sinh tiên tiến”. Có chuyện gì vui buồn, tôi và Hằng đều tâm sự với nhau, giúp đỡ nhau. Có một người bạn như Hằng, tôi thấy như trưởng thành hơn.

Bài văn kể một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ mẫu 5 chọn lọc

Cơn gió lạnh lạnh khẽ len lỏi vào người tôi. Cái cảm giác nhớ một người là như vậy sao. Cuộc đời quả thật có nhiều chuyện đáng buồn. Khi tôi nhận ra giá trị của những người xung quanh thì dường như nó đã muộn. Có lẽ những kỉ niệm cuối cùng của tôi và bạn sẽ chỉ còn trong quá khứ, sẽ để lại cho tôi những nỗi nhớ mỗi đêm dài.

Có thể nói vậy trong tất cả chúng ta ai cũng có bạn của mình tìm một người bạn thì rất dễ dàng nhưng tìm được người hiểu mình thì lại khó, tôi đã từng có cái cảm giác là được hạnh phúc khi được ở bên người bạn mà tôi quý mến nhất. Thế nhưng mà giờ đây tôi đã làm cho người ấy không còn bên tôi nữa rồi. Kể cũng lâu rồi nhỉ: Tôi thật sự hối hận vì những gì tôi đã làm đối với người bạn bé bỏng nhỏ nhắn. Tình bạn của tôi bắt đầu từ lúc trên đường đến trường, người bạn đó đã giúp tôi một người xa lạ hiểu ra nhiều điều. Dáng người nhỏ bé, mái tóc dài thế mà phải bán từng tấm vé số để kiếm tiền trang trải cho cuộc sống hằng ngày, trong khi tuổi của cô bé ấy là phải cắp sách đến trường, được sống trong sự đùm bọc yêu thương. Cô bé ấy lại là người đầu tiên dạy cho tôi biết cách quý trọng đồng tiền là như nào. Ngày qua ngày tình bạn lớn dần theo thời gian, ăn cùng ăn, vui cùng vui... Bỗng dưng một ngày, chúng tôi hẹn nhau hôm đó gặp nhau thế nhưng mà người bạn ấy lại thất hứa với tôi, hôm sau cô ấy đến xin lỗi rất nhiều nhưng tôi không nghe lời giải thích từ cô ấy. Thế là từ hôm đó tôi ra đi và trở về chỉ một mình. Vài ngày sau tôi nhận được tin, có một cô gái bán vé số đã qua đời vì bị sốt nặng nhưng không vào viện, người ta nói rằng trước khi mất cô bé ấy cứ luôn miệng tha lỗi cho tớ đi mà! Nghe tớ... giải thích một lần đi... đừng giận tớ nha... Chỉ vì lý do thế cơ đấy mà tôi làm cho người bạn của mình phải rơi nước mắt, lại không yên tâm, chỉ vì lòng ích kỷ mà tôi đã mất đi người quan trọng nhất. Tôi cố kìm nước mắt lại, đó chỉ là tin đồn mọi người sai rồi cô ấy chỉ đi đến một nơi thật xa, thật xa thôi cô ấy chưa chết đâu. Làm sao để có thể trở về như ngày xưa, ngày chúng ta cùng nhau vui đùa, biết bao nhiêu là niềm vui lẫn nỗi buồn hòa vào nhau. Tôi sai rồi! Trả lời tôi đi? tại sao bạn nằm đó lặng thinh không nói gì, sao bạn không ngồi đây đùa giỡn với tôi như ngày nào. Mưa thì có bao giờ nhớ nắng nhưng sao xa bạn tôi lại nhớ thế này? không có bạn tôi biết phải làm sao với cuộc sống phức tạp, ai là người sẽ chìa tay ra giúp tôi những lúc khó khăn như bạn đã từng làm. Tại sao giữa chúng ta giờ lại có một khoảng trống vô cùng xa xôi và lớn lao đến thế? Nó không còn nằm trong tầm với của hai ta nữa rồi. Tớ rất muốn được nghe lời cậu nói. Lời của người bạn mà tớ yêu thương nhất. Giờ tớ xin cậu tha thứ cho tớ

Tớ hứa với cậu tớ sẽ vượt qua mọi vấp ngã của cuộc đời, tớ sẽ sống thay cả phần của cậu. Đối với tớ, bạn vẫn là bạn, tình bạn của chúng ta sẽ tồn tại mãi mãi đâu nhân gian muôn màu đổi thay.

Văn mẫu kể một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ số 6 ngắn gọn

Tuổi thơ tôi luôn gắn liền với những cánh đồng, những cánh cò, những con diều vi vu mùa hè và cả những lời rủ rê chơi bời của Ròm, thằng bạn thừa nhỏ của tôi.

Ròm là hàn Ròm là hàng xóm nhà tôi. Chúng tôi chơi với nhau từ hồi còn bú sữa. Thật ra nó có tên họ đảng hoàng nhưng bọn tôi ai cũng gọi nó là Ròm, nhất là mỗi

khi nó ở trần, lòi cả xương sườn ra. Nói thế thôi chứ bọn trẻ nhà quê chúng tôi ai cũng èo uột cả, chẳng hơn gì nó đâu nhưng gọi mãi rồi quen. Mà cũng lạ, tuy nó là con trai, lại cao hơn tôi cả khúc nhưng lại cứ bị tôi ăn hiếp! không biết nó có cảm giác gì khi bị tôi sai mà cái đầu bù xù của nó cứ gật lia lịa, cười cười rồi làm ngay. Đúng là thằng đàn! Thế nhưng lâu lâu nó lại rủ tôi đi xem hát ở đầu làng nữa cơ. Và đối với tôi, nó là thằng bạn tốt nhất trên đời.

Tôi và nó hay chơi ở gần bờ sông, 1 nơi êm dịu và yên lành vô cùng. Nhưng ấy chỉ là ngay khúc sông đó thôi, chứ còn bên kia sông thì không ai dám bén mảng đến bao giờ. Đó là ngôi nhà của bà 5 xóm dưới. Hồi đó bà sống ở đó nhưng cách đây vài năm khi con bà chết đuối thì bà chuyển về xóm dưới sống cùng họ hàng. Thế là ngôi nhà bỏ hoang, Và từ đó chẳng biết từ đâu lại có tin đồn ngôi nhà có ma! Lúc đầu vài đứa biết rồi từ từ hết người này đến người kia và rồi cả xóm ai cũng đồn ầm lên. Không biết người đồn có thật nhìn thấy con ma bay là đà gì đó hay không nhưng cả tôi và thằng Ròm đều thấy ớn ớn. Tuy thế nhưng khu đồng cỏ đã bị tụi thằng Tí, thằng Tèo giành chơi nên tụi tôi đành phải “dững cảm” chơi ở mé sông; và lại ban ngày thì ma nào lại dám nhát bọn tôi. Nhưng quả thật là lâu lâu tôi cũng khá tò mò về chuyện ma quỷ đó và tôi cũng đã từng rủ thằng Ròm đi khám phá 1 phen nhưng nó chuyên môn từ chối, thằng coi vậy mà nhát! Nhưng nó không né mãi được, thằng Tí quậy ấy đã ngang nhiên thách bọn tôi đi vào ngôi nhà hoang ấy đương nhiên là 1 người như tôi không đời nào lại để bị coi thường thế được, thế là tôi đồng ý. Nhưng chẳng bao lâu sau tôi lại hối tiếc cái tính anh hùng rơm ngu ngốc của mình. Tôi lo ngay ngáy thằng Ròm cũng chẳng hơn gì, nó mới nghe tôi nói mà đã la oai oái cả lên, lại càng làm tôi nhụt chí anh hùng. Nhưng để bảo vệ danh dự tôi nhất quyết phải đi, thế là tôi năn nỉ, năn nỉ, rồi bắt buộc, và cả hăm dọa thằng quỷ đó. may mắn là nó biết sợ nên đồng ý liền. thế là tối đó bọn tôi trốn ba mẹ chạy ù ra bờ sông bọn thằng Tí đã chờ sẵn nhưng tụi nó không vô mà lại núp sau bụi tre xem bọn tôi. Tôi ra về bình tĩnh kéo ngay thằng Ròm vào trong dưới những cặp mắt đầy ngưỡng mộ của tụi nó, nhưng có ai biết rằng tôi đang toát cả mồ hôi. Tôi rất sợ bóng tối! thằng Ròm không biết thì sao chứ khi tôi bóp chặt tay nó, nó la oai oái cả lên. Vào đến giữa nhà cũng chưa thấy gì, vẫn là bóng tối và những con gió lùa. Tuy đã bớt sợ nhưng sao tôi hồi hộp quá. Tôi tưởng tượng không biết con ma này sẽ ra sao... ồm, mập? cao, thấp? bay hay là đi như con người? Eo ôi, nghĩ đến thế tôi rùng cả mình... RÀM...

Bố, mẹ, bà nội, thằng Ròm... mọi người đều xung quanh tôi cả. Thằng Ròm kể khi cánh cửa sò chốt đóng ầm lại, nó cứng cả người, đang tính lòi tôi ra thì mới nhận ra tôi đã mất tiêu, hoảng hồn, mò mẫm mãi thì phát hiện ra tôi đây nằm thẳng đơ dưới sàn! Nó sợ quá chạy đi kiếm người lớn. Tụi thằng Tí thấy Ròm chạy, sợ quá cũng toán loạn cả lên. Tôi đó tôi bị 1 trận toi tả, bố quát mấy phát đau điếng cả người,

còn nội thì cứ ngồi niệm phật, sợ tôi bị ma ám! thằng Ròm cũng chẳng hơn gì tôi, cũng tôi bời. Đúng là 1 buổi tối nhớ đời!

Sau này thằng Ròm chuyển lên thành phố học, bỏ lại tôi đây 1 mình ở trường huyện, buồn chết được. Tuy thế kỉ niệm này sẽ luôn nằm mãi ở 1 ngăn nào đó trong tim tôi. Hy vọng đến 1 ngày, tôi và nó lại cùng đi thả diều, bắt bướm..với nhau, và nhất định thăm lại ngôi nhà năm nào, mặc dù giờ nó đã trở thành 1 mảnh vườn tuyệt đẹp.

Văn mẫu kể về một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ bài số 7 ý nghĩa nhất

Trong hành trình khôn lớn trưởng thành, hành trang chúng ta mang theo không chỉ là tình yêu thương của cha mẹ, thầy cô mà còn là những hồi ức quý giá. Ai cũng mang nỗi nhớ về người bạn đã cùng mình trải qua tuổi ấu thơ và kỉ niệm không thể quên. Có một kỉ niệm xúc động về người bạn thuở ấu mà tôi luôn nhớ mãi.

Tôi là con một trong gia đình nên từ nhỏ, bạn bè đã là món quà vô giá đối với tôi. Bố mẹ cũng thường khuyến khích và tạo điều kiện cho tôi kết thêm nhiều người bạn mới để tôi không cô đơn. Người bạn đồng hành cùng tôi lâu nhất, từ lúc còn bi bô tập nói đến giờ là cô bạn hàng xóm tên Quỳnh Chi. Quỳnh Chi cũng là con một, chúng tôi trùng hợp lại sinh cùng ngày nên chơi rất thân với nhau. Chi dáng người cao lớn, da trắng. Từ nhỏ, cô bạn đã tỏ ra hiểu chuyện hơn tuổi. Mọi người hay trêu đùa gọi là “bà cụ non”. Ban đầu Chi còn phụng phịu giận dỗi, sau quen cũng không phản đối.

Chi đối với tôi vừa là bạn thân, vừa giống như một người chị gái. Tính tôi vốn trẻ con, hay cáu gắt bướng bỉnh. Thịnh thoảng còn giận hờn vô cớ với Chi. Chi luôn là người giảng hòa trước. Sinh nhật năm chúng tôi mười ba tuổi, tôi thích một con búp bê to hình mèo Hello Kitty. Mỗi lần đi học về, tôi lại đứng tần ngần trước cửa hàng bán thú bông cạnh trường, chăm chú nhìn nó mãi. Chi bắt gặp, liền hỏi:

- Cậu thích con mèo kia à?

Giữa chúng tôi không có chuyện gì bí mật nên tôi không giấu diếm mà đáp ngay:

- Ừ tớ cực kỳ thích luôn ấy. Nó dễ thương đúng không?

Chi gật đầu tán thành rồi kéo tôi về, bảo hôm khác đủ tiền sẽ mua nó. Tôi hiểu ý Chi nhưng cũng ý thức được điều đó không thể xảy ra. Giá của nó rất cao, xin bố mẹ chắc chắn không được mà để danh tiền thì sẽ bị người khác mua mất. Tôi nghĩ vậy nên chỉ hay ra ngắm nhìn chứ không nghĩ sẽ đem nó về nhà.

Sinh nhật năm ấy vẫn được tổ chức như mọi năm. Hai chúng tôi cùng cắt một chiếc bánh, cùng ước nguyện và cùng thổi nến. Khi mọi người lục tục ra về, tôi vào phòng và ngắm nhìn những món quà, lòng vẫn không nén được chút thất vọng vì không có con mèo mình yêu thích. Bất ngờ, cánh cửa phòng dần hé mở, tôi thấy cái đầu nhỏ nhắn của Quỳnh Chi ghé vào:

- Ngạc nhiên không? Chúc mừng sinh nhật nè!

Nói đoạn, Chi kéo ở phía sau mình ra một thứ. Tôi vỡ òa trong niềm vui, đó chính là con Hello Kitty tôi ao ước. Chi ôm nó đến cạnh tôi, nhìn con mèo to gần bằng người mình tôi vui sướng hét lên:

- Đẹp quá. Cậu mua nó cho tớ à?

- Tớ mua hôm qua đấy. Quả sinh nhật cả năm sau luôn nhé, năm sau không được đòi tớ đâu.

Chi hài hước nói đùa. Tôi bất ngờ vô cùng, vừa gạt đầu vừa ôm chi nhảy lên nhảy xuống. Tôi cứ vô tư như vậy, không hay biết bạn thân của mình đã dành tiền tiết kiệm hai năm nay để mua cho tôi. Mẹ nói với tôi, Chi dành dụm để mua bộ sách mà cậu ấy mong muốn từ lâu, nhưng vì tôi thích gấu bông nên cậu ấy không suy nghĩ mà mua tặng tôi ngay. Lúc biết sự thật, tôi lắp bắp hỏi:

- Sao cậu ngốc thế... Quà quà...

- Sách vẫn xuất bản lại mà, còn gấu bông chị chủ bảo chỉ còn có một con thôi. Tớ chỉ có bạn thân là cậu, sau này cậu mua lại cho tớ là được rồi. – Chi ngắt lời tôi, vui vẻ nói ra suy nghĩ của mình.

Tôi xúc động, không ngăn được nước mắt. Không phải Chi không muốn có bộ sách kia chỉ là vì sở thích của tôi mà bạn ấy tạm gác lại ao ước của mình. Nhìn cô bạn đang mỉm cười tươi tắn, tôi thầm cảm thấy mình may mắn biết bao nhiêu. Mẹ nói không dễ dàng có được một người bạn sẵn sàng sẻ chia như thế, Chi thực sự là một người bạn tốt.

Chúng tôi lớn lên bên nhau, cùng nhau trải qua bao vui buồn tuổi thơ. Những lúc khó khăn hoạn nạn, Chi chưa bao giờ bỏ rơi tôi. Kỷ niệm ngày đó, có lẽ Chi đã quên nhưng tôi lại luôn ghi nhớ. Đó là dấu mốc ý nghĩa quan trọng về tình bạn của chúng tôi, là kỷ niệm tôi luôn trân trọng về người bạn tri kỉ.

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download **Văn mẫu một kỉ niệm với người bạn tuổi thơ** khiến em **xúc động** và **nhớ mãi** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.